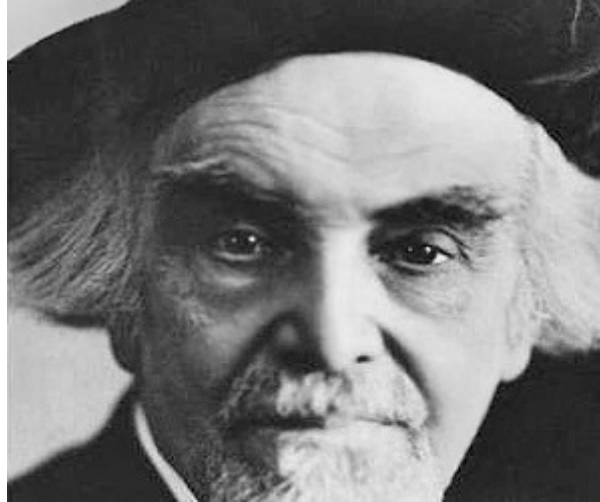

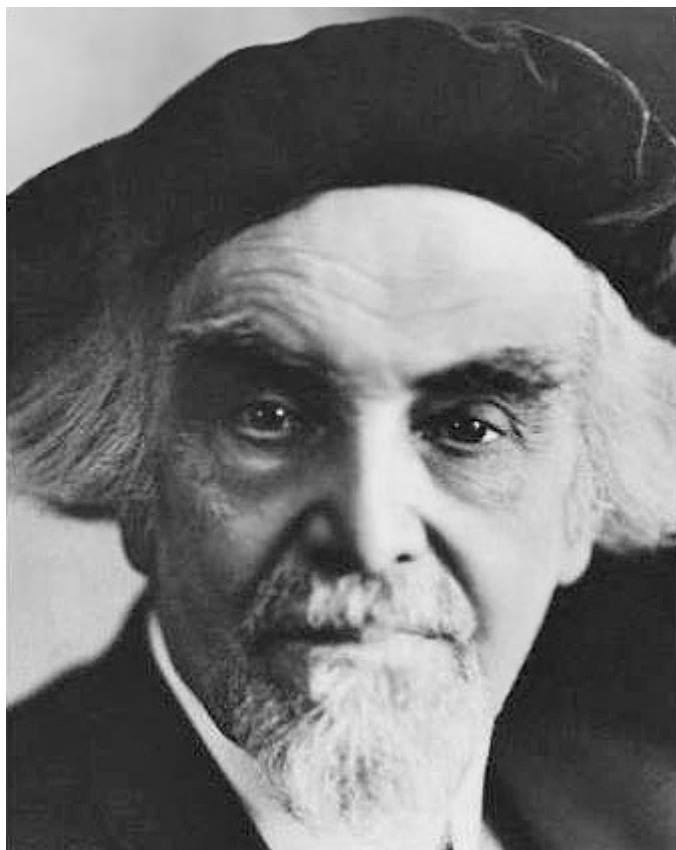
Η Εκκλησιολογία του Νικόλαου Μπερδιάγιεφ (Μητροπολίτης Σάμου Ειρηναίος (†))

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=170615>]

Εντεύθεν η Εκκλησία χαρακτηρίζεται ως Θεός-κόσμος, ως Θεός-ανθρωπότης. Δεν αγνοεί όμως, ότι εν τη πράξει η μία Εκκλησία του Χριστού είναι διεσπασμένη εις διάφορα σχήματα Εκκλησιών, αλλ' αι διαφοραί αύται προήλθον από την διάφορον διανόησιν των λαών και των θρησκευτικών των ηγετών, μά-λιστα δε σημειώνει τους τρόπους, με τους οποίους αντελήφθησαν αι Εκκλησίαι το απολυτρωτικόν έργον του Κυρίου. Η Δυτική Εκκλησία, ακολουθούσα τον μέγαν αυτής θεολόγον Θωμάν τον Ακινάτην, που ήτο οπαδός της αριστοτελικής φιλοσοφίας, δέχεται ότι η βασιλεία του Θεού έχει ήδη πραγματοποιηθή εντός της Εκκλησίας, όπως ο Θεός είναι όλος καθαρά ενέργεια (*acte pur*), ως διδάσκει τούτο και ο Αριστοτέλης, ούτω και η Εκκλησία είναι θεία βασιλεία συντετελεσμένη. Εισέρχεται ο είς έκαστος εις τους κόλπους της και ευρύνει τον κύκλον της μέχρις ότου καταστή και εις την πραγματικότητα η παγκόσμιος Εκκλησία. Διά να επέλθη η δικαίωσις, κατά την Δυτικήν Εκκλη-σίαν, πρέπει να διέλθη ο αμαρτωλός διά μέσου οδυνών και πόνων, πρέπει να εξιλεωθή δι' αυτών η παροργισθείσα θεία Δικαιοσύνη και να μεταβληθή εις οίκτον, εις έλεος, εις λύτρωσιν, εις δικαίωσιν των τέκνων της Εκκλησίας.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία, κατά τον Μπερδιάγεφ, δεν θεωρεί ότι η ιστορική της πορεία εξήντησε το νόημά της. Αι ιστορικάί της μορφαί είναι ένας εμπλουτισμός της ζωής, είναι δημιουργία πολιτιστικοί, αλλά το βάθος της πρό-κειται να πραγματοποιηθή εις το τέρμα των αιώνων. Η Ορθόδοξος Εκκλη-σία είναι δυναμική, το δυνάμει της δεν σημαίνει ατέλειαν, ως φρονούν τούτο οι Δυτικοί, αλλά είναι πηγή αδιακόπου πνευματικής δημιουργίας, η οποία με την θείαν χάριν προάγει την ζωήν, την προβιβάζει εις τον μεγάλον σκοπόν της, την προσεγγίζει εις την βασιλείαν του Θεού επί της γης. Η Ορθόδοξος Εκκλησία ατενίζει προς την δευτέραν έλευσιν του Χριστού, οπότε μέλλει να θριαμβεύση πλήρως η βασιλεία του Θεού ως βασιλεία θείου φωτός και αγάπης. Κέντρον της ζωής της είναι η Ανάστασις του Χριστού που είναι η ανακαίνισις της ζωής και το χαροποιόν φως που γεμίζει τον ουρανόν, την γην και τα καταχθόνια. Ο άνθρωπος και ο κόσμος λυτρούνται εντός του θριάμ-βου της θείας βασιλείας, εντός της Αναστάσεως, εις την οποίαν μεταβαίνουν, αφού διέλθουν διά μόχθων και θυσιών, διά σταυρών, και του θανάτου. Το θεανδρικόν πρόσωπον του Χριστού, ως σταυρωθέντος και αναστάντος υιού του Θεού, αποτελεί εγγύησιν, παρέχει την βεβαιότητα, ότι οι μετ' αυτού μυστικώς συνδεδεμένοι γίνονται νικηταί του κόσμου και του θανάτου και βαδί-ζουν εις την ανάστασιν, εις την αιωνιότητα.

Τα δόγματα της Εκκλησίας, κατά τον Μπερδιάγεφ, δεν είναι διανοήματα, δεν είναι γνώσεις του καθαρού λόγου. Τα δόγματα είναι μυστικά γεγονότα, που λαμβάνουν

χώραν εντός του πνεύματος, κατανοούνται όχι ως αντικείμενα καθαρής νοήσεως, αλλ' ως πνευματική εμπειρία, ως βιώματα μυστικά. Εις τα δόγματα αποκαλύπτεται η αλήθεια ως ζωή του πνεύματος και ανευρίσκονται αι προϋποθέσεις του αληθινού προσανατολισμού του ανθρώπου εις την πνευμα-τικήν του σταδιοδρομίαν, εις την εκπλήρωσιν του υψηλού του προορισμού εις τον κόσμον. Η παραχάραξις των δογμάτων από αιρετικών ανδρών είναι ανατροπή του υγιούς προσανατολισμού των ανθρώπων εις την εξ αποκαλύψεως χριστιανικήν αλήθειαν και εις την δι' αυτής εξασφαλιζομένην σωτηρίαν. Διά τούτο η Ορθόδοξος Εκκλησία, η οποία διά των Ελλήνων πατέρων της προέστη εις τας Οικουμενικάς Συνόδους και είχεν εις αυτάς την πρωτοβουλίαν εις την διατύπωσιν των δογμάτων, εις την κατοχύρωσίν των, εις την διάσωσιν της ορθής πίστεως, έχει το κύρος απαρασάλευτον εντός της ιστορίας του Χριστιανισμού.

[Συνεχίζεται]